

Deák-Sárosi László

Trocheus

Csont szakad ki csendre, mint a szóra,
Ránk talál a védekezve-támadó
(Mágneselme, rejtve rádióadó),
S összeszívja műsorát a jóra.

Holtterébe visszajár az óra,
Összefüggve úgy, akár a »„fá”-ra „dó”«,
Zárlatában ott a vég, a számadó;
S az, ki visszaszól, jön így kapóra.

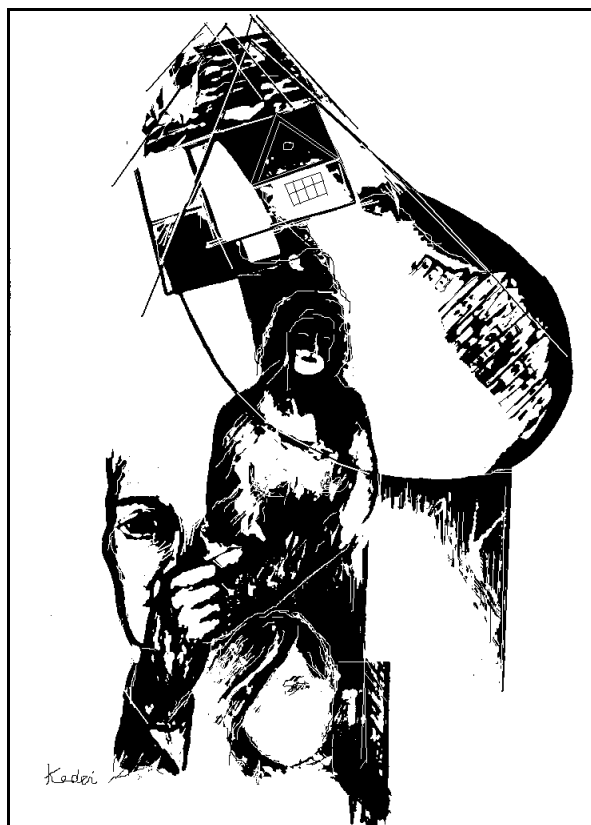
Szétörött ma minden, és a rész egész,
Vág atomnyi lényeg így a húsba,
S osztható tovább, ha súgja szív meg ész,

Míg elemnyi cérna kötne gúzsba,
S értenem — ha kell — elég a félsz-egész,
Összetoldva névleg-trocheusba.

Alma Mater

Ma nem véd már az áttetsző palánk,
Megnyílik értünk újra iskolánk.
Bár évekre egy kis burokba zárt,
Megmutatott sok távoli határt.
Szárnyalt velünk, s mi most csak ballagunk,
Elenged, s mégsem maradunk magunk.
Összeköt véle száz és ezer szál,
Úgyis, ha közben bárki égbe száll,
Földön, s alatta is maradt még hely,
Nézzük az érem oldalát (!) is, hej!
Az iksz tengelyen minden jobbra lép,
Mit itt láttunk, az mától jó, az szép.

Az élet itt is való és nem ál,
De éjjel még a Föld is fejre áll.
Akkor induljunk, mikor kél a Nap,
Míg vektorunk még plusz előjelt kap!
Nem illegünk, és nem is kullogunk,
Köszönünk, s szerényen elballagunk.

Kedei Zoltán rajza

Lőrincz György

Szeretetről... közösségről

Este van és csönd van. Egyedül vagyok a lakásban, olvasni szeretnék, de néhány perc után rájövök, a hangulatom dacol, valójában nincs kedvem hozzá. Ma egyébként is nagyon rossz napom volt, szinte megbántottam egy idegenből jött, átutazóban lévő régi barátomat, ismerősömet, s ez fáj. Fel-alá járok a lakásban, keresem önmagamat, közben kattogtatom a gombokat a tévécsatornaváltón, amely valahogy, szinte észrevétlenül a kezembe került, de rájövök, nincs kedvem nézni a tévét sem, nincs kedvem tenni semmit. És ekkor váratlanul, miközben tétovázva tapogok, halk fuvallat, valahonnan messziről, vagy a tudatom sötét mélyéről, neszezni kezd, rezdül, majd föl villan egy régi emlék is.

A kilencvenes évek elején történt, a nagy ölelkezések, összeborulások idején, amikor még mindenki szerette egymást, mindenki barát volt, mindenki tegezte egymást, ismeretlenek ölelkeztek az utcán, ismeretlenek kopogtak be a házakhoz: erdélyiek ismerkedtek magyarországiakkal, felvidékiekkel, vajdaságiakkal, értelmiségiek az utca emberével.

Ekkor történt, hogy egyik nap megszólalt a telefon, úgy este kilenc felé — a telefonok egyébként legtöbbször este és éjszaka szoktak megszólalni nálunkfelé és legtöbbször nem szólt bele senki — akkor, igen. Halk, meleg, kissé suttogó, bűgő, borongós, rekeszes női hang hallatszott, Karády Katalin-os, barna.

— X vagyok Szegedről — mondta — és egy kis szünetet tartott.

— Kellene ismerjelek? — kérdeztem, mert a hang színe után ismeretlen volt számomra a hang gazdája.

— Nem, nem, az egyik intézmény igazgatója adta meg a számodat — s mondta a nevét is.

— Igen, barátok vagyunk — mondtam.

— Azért is adta meg — borzongott a nő hangja a telefonba. — Azt mondta, forduljak nyugodtan hozzád.

— Tessék... — mondtam.

— Nos, én egy közösségfejlesztő alapítványnak vagyok a vezetője, s nagyon szeretném, hogyha együtt tudnánk működni. A kollégáim feltétlenül a ti városotokat adták meg célpontul — fűzte hozzá.

— Nagyon helyes — mondtam.

— Azt mondták, mindenképpen Székelyudvarhely legyen — folytatta —, más város szóba sem jöhet.

